Ч. 78. Четвер 20 (7) цьвітня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Подорож короля Петра сербского до Віднs. — Справа марокканьска.

„Neue fr. Presse“, подаючи вість о близьких відвідинах короля Петра сербского у Відни, так пише про ту справу. По полагодженю спірних справ, які були в послідних лїтах між Австро-Угорщиною а Сербією, в політичних кругах Сербії чим раз голоснїйше давала ся чути гадка, що король Петро зложить візиту Найясн. Панови у Відни. Було то виявленє надії, котрої здійстненє заповідає вість, що до тих відвідин таки має прийти. Вість повитано з живим вдоволенєм. Тут і там проявляє ся вправдї сумнїв, чи не за вчасний час вибрано на ту гостину, однако то лиш поодинокі голоси. Підносять ся они переважно лиш з поміж сербских кругів, котрі в часї спору Сербії з Австро-Угорщиною займали непримириме становище. В поглядах же цілого краю настав від того часу цілковитий переворот і то так основний, що сильне стремленє радикального кабінету коалїцийного Пасича, або відносини з австро-угорскою монархією уложити дружнїйше, стрітило ся з загальним признанєм. Особливо круги правлячі і двірскі не роблять тайни з пересьвідченя, що дружні відносини Сербії з Австро-Угорщиною лежать в обосторонніи інтересї тих держав.

Длятого то наміреній подорожи короля Петра до Відня приписує ся велику полїтичну вагу. Загально мають в Сербії надію, що та гостина не лише зробить конець відгомонам полагодженого мирно спору, але крім того, що лична стріча короля Петра з австро-угорским Монархом і лична виміна гадок обох Володарів зробить тревалий а спасенний вплив на уложенє відносин в будучности. Під тим взглядом поділали вже знаменито слова співчутя, які Найясн. Пан минувшого року з причини недуги наслїдника престола, мн. Александра, вислав до короля Петра. Сербске населенє вдячно приймило той доказ прихильности.

З другої сторони — від часу, коли в мирний спосіб полагоджено анексийну кризу, прийшли полїтичні круги в Сербії, а також одна часть населения, до пересьвідченя, що уперте обстоюванє становища, яке тоді займила була Сербія, було би нерозумною полїтикою і непотрібно виставляло би Сербію на величезну небезпечність. Обставина, що виробило ся таке пересьвідченє, тим більше замітнійша, що поділяють его також обі радикальні партиї, до котрих табору зачисляє ся переважно більшість сербского народу.

Що до сторонництва поступового і народовецкого, то загально звістна річ, що они оба все і рішучо були за удержуванєм дружних відносин з Австро-Угорщиною. Так отже можна сказати, що тепер загал сербского народу прихиляє ся до тої гадки, отже гостина короля Петра у Відни заповідає здаєть ся нову еру в сербско-австрийских відносинах, еру дружного пожитя. Для культурного і економічного розвитку Сербії та обставина дуже потішаюча.

Як звістно, Франция і Іспанія задумують вислати до Марокка войскові виправи. Історія теперішної марокканьскої заверухи в коротцї така. Перед трема лїтами теперішний султан Мулей Гафід виступив був против свого брата султана Абдул Азіса, закидуючи ему, що він запродує край чужинцям. І хоч тоді против него виступили европейскі держави, він прогнав Абдул Азіса і сам став султаном. Та ставши султаном і не пробував прогнати чужинців, а противно зовсїм піддав ся впливови европейских держав, що взяли на себе опіку над „диким“ Марокком. І по трех лїтах такого его панованя, як колись він против брата, виступив тепер против него молодший его брат Мулей Ісмаїл. Повстанє почало ся від того, що в початком минувшого місяця племя

---

13)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойля.

(Дальше).

Перед тим вже сказав я, панове, що їздці мали дуже нерівні конї, тому то по кількох милях, замість, як полк їзди, творити одну сполучену цїлість, розсипали ся на великій просторони: лїпші були на переді при псах, инші гірші, волїкли ся за ними.

Я певно не був лихим їздцем, я мав найлїпшого коня, можете отже, панове, уявити собі, що не довго тревало, а я опинив ся в перших рядах.

А коли я так побачив женучі пси і за ними мисливих в червоних фраках, стала ся найдивнїйша в сьвітї річ, бо я, Стефан Жерар, ошалїв також на добре! В однїй хвили заволоділа мною та мисливска пристрасть, бажанє відзначити ся, ненависть до лиса. Проклятє зьвіря, чи довго буде з нас глумити? Той старий злодїй! Чекай, вибила твоя послідна година.

Ах, панове, то величаве чувство, то чувство мисливске, то бажанє розтоптаня лиса кіньскими копитами. Знаю анґлїйскі лови на лиса. Я був на них в Брістоли, але о тім оповім вам иншим разом. А кажу вам, що той спорт, то дивна річ — в рівній степени займаюча, як шалена.

Чим дальше йшло, тим скорше ґальопував мій оґер. Гадка о відкритю мене вивітріла менї зовсім з голови. В голові гуділо менї, горяча кров відозвала ся в жилах—я мав лиш одно бажанє: убити того проклятого лиса.

Я перелетів понри одного з їздців — такого самого гузара як і я. Мав перед собою ще лиш двох: якогось пана в чорнім одїню і того синього артилериста, котрого бачив в господї.

Перегнав і тих двох. Коли я опинив ся на чолї, їхав разом з малим, диким справдї джокейом, перед нами були ще лиш пси і мала брудно-бура точка—лис, що утїкав як шалений.

Вид того лиса довів мене до скажености.

— Маю тебе остаточно, ти розбійнику! — крикнув я і почав заохочувати доїзджувача.

Я махнув до него рукою на знак, що може здати ся на мене.

Тепер між добичею а псами був лиш я один. Ті пси були в тій хвили більшою перешкодою ніж помочию в зловленю зьвірини, бо справді не можна було знати, як нопри них переїхати.

Доїзджувач бачив ті самі трудности, що й я, бо їхав все за псами і не міг наближити ся до лиса. Був то скорий їздець, але не досить відважний.

Що до мене, уявив я собі, що було би то ганьбою для гузарів Конфлянса, коли би я такої трудности не міг побороти. Чиж би Стефан Жерар дав ся вдержати гурмі псів? То було би глупе. Я крикнув і потиснув коня остроґами.

— Держіть ся! — Держіть ся! — кричав доїзджувач.

Боян ся о мене, добрячий старий слуга, але я успокоїв его знаком і усьміхом. Пси розбігли ся передо мною. Одного або двох може покалїчив я, але чи не зробилиб ви так само, панове? Яйце мусить ся розбити, аби можна було з него зробити омлєт.

Я чув лиш, як стрілець складав менї желаня. Ще один скок і всї пси полишили ся за мною. Тільки лис ще біг передо мною.

Ах, якуж радість і яку гордість відчувало тоді серце мое, панове! Сьвідомість, що я побив Анґлїйцїв в їх найрідпійшім спорті! Було їх триста, котрі наставали на житє зьвіряти, а однак то я мав ему завдати смертоносний удар.

Я подумав о моїх товаришах з легкої кавалериї. Приніс я їм честь всїм і кождому з осібна.

З кождою хвилею наближав ся я до лиса, надходила хвиля дїла. Я витягнув шаблю з похви. Вивинув нею у воздусї, а Анґлїйцї підносили на мою честь оклики.

Аж тепер пересьвідчив ся я, як тяжкі ті полюваня на лиси, бо можна ударити шаблею, але розтяти лиш воздух замість лиса. Він малий і звинний та уміє вивинути ся від удару. При кождім ударі чув я заохочуючі оклики, котрі додавали менї заохоти до дальших зусиль.

Вкінци надійшла хвиля найбільшого три-

Шерарда виступило против Мулей Гафіда, прямуючи на Фез. Францускі войска змусили то племя завернути ся аж до Дієбель Чельфат. Та тимчасом хопили за оруже ще два найсильнійші племена Бені-Мтір і Гіяіни. Войска францускі заняті поборюванем племени Шерарда, не можуть помагати Мулей Гафідови против инших племен, бо францускогo войска за мало. Племя Бені Гуарі з'обовязало ся було за добрі гроші виступити в обороні султана, але мимо плати і дарунків, коли его впущено до Фезу, рабувало магазини і обдирало прохожих, так що се племя треба було видалити з міста. Бені-Гуарі почали зараз переговори з повстанцями. І так положене Мулей Гафіда дуже грізне. Отсе і змушуе опікунки Марокка Францию та Ішпанію вислати туди „карну експедицию". В справі сеї „опіки" порозуміли ся були в 1904 р. обі згадані держави. Француско-ішпаньский договір з 1904 р. скріплено актом конференциї в Альгезірас. Оба ті акти доповнено третим — француско-німецким договором в 1909 р. В послідних часах в ішпаньскім парляменті закинено Франциї, що она посуває ся за далеко в веденю марокканьскої політики на власну руку. Відповідь французского правительства в французскім парляменті не була настілько щира, щоби могла заспокоїти Ішпанію. Отсе взаїмне недовірюванє спонукало обі держави вислати до Марокка войско. Третя опікунка Марокка Німеччина поки що заховує ся супротив марокканьскої справи невтрально.

Новинки.

Львів, 19 цьвітня 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Президия краєвої дирекциї скарбу іменувала комісарів сторожі скарбової I кл.: Мих. Кнапіка і Кав. Гржимальского старшими комісарями сторожі скарбової II кл. в IX кл. ранги а комісарів сторожі скарбової II кл.: Григ. Івашкевича і Мар. Врублевского, комісарями сторожі скарбової I кляси в X кл. ранги. — Львівский висший суд краєвий переніс офіциялів канцелярийних: Мик. Кадобяньского з Делятина до Тернополя, Марка Бехера з Луки до Стрия, Якова Равіча з Заболотова до Самбора, Е. Крохмалюка з Вишнівчика до Бродів; — канцелістів: Вас. Сьвітія із Зборова до Жовкви, Мих. Граньковского з Підбужа до Збаража і Самуїла Біркена із Збаража до Заболотова.

— **Лїченє новобранців від трахоми** або єгипского запаленя очий. З нагоди близького реченця бранки видало Міністерство внутрішних справ розпоряджене до політичних властий, яке відносить ся до поступованя з новобранцями хорими на египетске запалене очий. Таких хорих віддають воїскові власти до виліченя до цивільних шпиталів. Тимчасом лучає ся, що для браку місця, або з инших причин шпиталь віддаляє тих хорих перед виліченем, в наслідок чого підчас слідуючої бранки увільняє ся їх цілком, яко нездібних до війска. Міністерство внутрішних справ поручає політичним властям, щоби впливали на управу шпиталів, щоби таких хорих держали аж до повного їх виліченя. Шпиталі повинні піддати ся тому розпорядженю тим більше, що та хороба є заразлива і єї лїченє вказане є в заведенях до сего призначених. Наколиб для браку місця, або з иншої якої причини управа шпиталя не могла удержати хорого аж до его виліченя, має власть постарати ся о віддане такого хорого новобранця відповідній опіці приватного лікаря аж до переходу хороби в таку стадию, в котрій хорий є здібний до войска. Річию державних лїкарів, котрих опіці віддано таких хорих, є удержувати їх в догляді. Хорий вилїчений мусить ще раз ставати перед войсковою комісиєю.

— **Для обходу столїтя уродин Маркіяна Шашкевича** завязав ся у Львові комітет. До участи в комітеті запрошено делегатів всїх україньско-руских товариств. В дискусиї в сій справі під проводом о. Лежогубского брали участь: адвокат др. Ваньо, проф. др. Брик, проф. Вол. Шухевич, інжинер В. Шухевич, др. К. Студиньский і другі, почім вибрано тіснійший комітет зложений з о. Лежогубского, дра Студиньского, дра Брика, дра Волошина, пп. Савіцкого, Л. Огоновского і о. дра Яремка, який має заняти ся обходом, що відбуде ся у Львові дня 6 і 7 падолиста с. р.

— **Краєвий здвиг сокільский** у Львові заповідженний на день 18 червня с. р. відложено на два тижднї пізнійше а то на день 2 липня. Причину до того дали вибори, котрі в двомандатових округах зачинають ся дня 19 червня, отже в день по здвизї. Через таку колїзию могли би потерпіти або здвиг або рускі кандидатури. Новий реченець здвигу єсть догіднійший, бо припадає зараз по першім і перед жнивами. Приготовленя до здвигу у львівскім „Соколї" і на провінциї в повнім ходї. Здвиг відбуде ся, як звістно, на „шляху наколесників" коло стрийскої рогачки винаймленім на сей рік львівским „Соколом". Дня 2 липня рано відбуде ся на тій площі посьвячене прапора „Сокола-Батька", а по полудни масові гімнастичні вправи. Прапор находить ся тепер в роботї у фабрицї в Ліонї (Франция).

— **Дрібні вісти.** У Львові — від часу до часу — показують ся якісь дами — без сумніву доньки Ізраиля — в штанах найновійшої „моди" і викликують серед товпи на улицях збіговиско. Так було і вчера а коли тоті дами в портках повтікали, товпа знайшла собі другі, хоч і без порток, але убрані після найновійшої моди, котрим зачала так докучати, що они аж мусїли сховати ся до латиньскої катедри. Перед катедрою зробило ся тоді таке збіговиско, що навіть сам архіепископ не міг вийти з церкви і дістати ся до свого повоза. Аж остаточно поліциї удало ся з трудом зробити порядок. — Зарібник Микола Андрушевский із злости, що жінка на Великдень не хотїла дати єму горівки, купив собі пів літри руму і випив відразу, внаслїдок чого настало затроєнє алькоголем і стация ратункова відставила его до шпиталю. — Краєве Товариство господарске „Сільский Господар" і Краєвий Союз Спілок збуту худоби переносять ся з д. 1 мая з дотеперішного льокалю при улици Сикстускій до нового льокалю при ул. Сикстускій ч. 26 перший поверх. Від 1 мая треба звертати ся до обох Товариств під повисшою адресою. — Більшу посїлість в Зарваници підгаєцкого повіта купив від п. Охоцкого посесор Вайсґляс з Перемилова за 770.000 К і вже

юмфу. В хвили, коли лис відвернув ся, ударив я его так сильно з заду, як свого часу ад'ютанта російского царя. Розлетів ся на дві половини — голова в одну сторону, а хвіст в другу. Я оглянув ся і підніс закровавлену шаблю в гору. Хвилю стояв я на вершку слави. Величаво!

Якже радо був би я заждав, аби приймити желаня тих великодушних противників. Бачив я їх може пятьдесять, а всї повівали хустками і видавали оклики, повні одушевленя.

То не така холоднокровна порода ті Анґлійцї, як загально говорять. Хоробрий подвиг на війнї або в якім спортї все розпалить їх серця.

Старий стрілець був найблизше мене і я бачив на власні очи, як дуже був одушевлений сценою, яка лише що збула ся. Був мов громом ражений, уста мав широко отверті, а руки з широко розставленими пальцями держав до гори. Одну хвилю відчував я потербу під'їханя до него і обнятя его.

Однак голос обовязку привів мене до розваги, бо ті Анґлійцї помимо всякої дружби, яка сполучає спортовців, були би мене зовсїм певно взяли до неволї. По моїм післанництві не було вже більше чого надіяти ся, я зробив, що міг.

В недуже великім віддаленю, бачив я шанцї табору Массени, бо щасливим случаєм лови завели нас в ті сторони. Я відвернув ся від убитого лиса, поздоровив всїх шаблею і пігнав дальше.

Але не хотїли мене так легко випустити ті елеґантні мисливі на лиси. Тепер я став лисом і розпочала ся на ново погоня по рівнинї.

Аж в хвили, коли я зачав їхати до табору, мусїли пізнати, що я Француз і ось ціле товариство почало гнати за мною.

Ми дігнали на віддалене вистрілу до наших передних сторожий, заки перестали гнати за мною. Але й тоді ще поставали купками і не хотїли завернути, лиш кликали за мною і підносили руки до гори.

Нї, панове, не гадаю, аби то були ворожі чувства. Радше здогадую ся, що були то слова одушевленя, що мали лиш одно бажанє, аби того чужинця, котрий так хоробро і так по лицарски списав ся, взяти в свої обійми.

IV.

Я вам вже оповідав, панове, як Анґлійцї шість місяців, від жовтня 1810 до марта 1811, держали нас мов на припонї під своїми укріпленями коло Торрес-Ведрас. В тім часї полював я також з ними на лиси і показав їм, що з усїх спортовців нї один не може зміряти ся з гузаром Конфлянса.

Коли я ще з закровавленою лисячою кровію шаблею влетів в наші ряди, передні сторожі, котрі бачили мій подвиг, вибухнули бурею окликів і оплесків, а то само робили і Анґлійцї, так що я здобув признанє обох армій.

Сльози станули менї в очах, коли я побачив, що осягнув признанє тілько хоробрих людий. Ті Анґлійцї то великодушні противники.

Ще того самого вечера прийшла пачка під білою фляґою; адреса звучала: „Для офіцира гузарів, котрий убив лиса". Найшов я в нім обі половини лиса, так як его лишив. До того був долучений короткий, але сердечний лист, як то є звичаєм у Анґлійців.

Було в нїм написане, що позаяк я зарізав лиса, то мушу его також з'їсти. Не могли чейже знати, що ми Французи лисів не їмо, але все доказувало то бажанє, аби той, хто здобув честь в польованю, мав також участь в добичи.

Француз під взглядом вічливости не дасть ся випередити нїкому, тому відослав я мисливцям добичу назад і просив їх, аби при найблизшім сніданю лисяча печеня явила ся на їх столї і добре їм смакувала. Так лицарскі вороги поводять ся між собою на війнї.

З моєї виправи привіз я з собою подрібний плян становищ анґлійских і ще того самого вечера предложив его маршалкови Массенї.

Я надіяв ся, що на підставі мого пляну пійде зараз на приступ, але ріжні маршалки ворогували між собою, ворчали і показували собі зуби, як голодні пси.

Ней ненавидів Массени, Массена ненавидів Жінота, а Сулит ненавидів їх всїх. З тої причини не постановлено нїчого.

Крім того пожива ставала чим раз скупійша, а наша хороша кавалерия нидїла внаслїдок недостачі пашї. Заки скінчила ся зима, виїли ми цїлу околицю так, що нам самим не полишило ся нїчо до їдженя, хоч наших людий висилали ми на всї сторони за поживою.

І для найхоробрійших з нас стало очевидним, що прийшла хвиля відвороту. Я сам, панове, був тої гадки.

Але той відворот не був такий легкий. Не лише що наші войска з причини недостачі поживи були так ослаблені і утомлені безнастанним пильнованем ворога, але й ворог в наслїдок нашої довгої бездїльности набрав відваги.

Велінґтона не бояли ми ся так дуже. Що правда пізнали ми его як дуже хороброго і розважного полководця, але не доставало єму підприємчивости. Крім того в тім пустім краю не міг на нас досить скоро і енерґічно напирати.

Але на крилах і на задах нашої армії зібрали ся безчисленні товпи португальского ополченя, уоружених селян і розбишаків. Та голота держала ся цїлу зиму в приличнім віддаленю, але тепер, коли наші конї ледви могли волїкти ногами, окружили они наші передні сторожі як рій мух а житє чоловіка, що дістав ся в їх руки, не варте було нї зломаного гроша.

(Дальше буде).

часть тої маетности розпарцелював. — Тит Масенюк, майор і комендант краєвої оборони в Ряшеві, вертаючи з курациї на полудни задержав ся оногди у Відни і помер там нагло на площи коло коло церкви сьв. Кароля. — Підчас латиньских Великодних сьвят стация ратункова мусїла в 80 случаях давати поміч, а в кождім случаю причиною було пияньство, або пияки побили ся або покалїчили ся тяжко або запили ся до безтям так, що настало затроєне алькоголем. За то шинки у Львові на рогах майже всїх улиць знаменито процвитають. — При ул. Кордецкого пострілив ся вчера в самоубийчім намірі челядник шлюсарский Кароль Шалайкевич. Тяжко раненого відставлено до шпиталю.

— **Вісти з Канади.** Виходячий в Ростерн в Канадї „Новий Край", орґан руских фармерів в Канадї в статї „Конечність політичної орґанїзациї Русинів в Канадї", взиває всїх тамошних Русинів до утвореня одної народно-полїтичної партиї в цїли тіснїйшої злуки. „Новий Край" вказує на то, що инші народи в Канадї хоч їх і менше а все-таки мають своїх заступників в парляментї і соймах а Русини не мають анї одного. Для приміру наводить згадана ґазета: В Манїтобі 15 тисяч Ісляндців мають двох своїх послів, 35 тисяч Нїмцїв одного посла, 10 тисяч жидів одного посла, 25 тисяч Французів трех послів з 50 тисяч манїтобских Русинів не мають анї одного свого посла. В провінциї Саскачеван 45 тисяч Нїмцїв мають двох послів (один вибраний самими Русинами), 15 тисяч Французів мають одного посла, а около 48 тисяч Русинів не мають анї одного свого посла. Так само сумно стоїть справа в провінциї Альберта: 45 тисяч Русинів навіть не пробували вибрати хоч би одного свого руского посла.

Се прямо сором — пише „Нов. Край" — щоби 200-тисячне руске населенє в західній Канадї не здобулось на кількох своїх послів. А треба кождому знати, що свої народні представителї в соймах чи в парляментї значили би більше для руского населеня і єго доброї слави, чим до сеї пори вибирані чужинцї. Маємо послів в Манїтобі, Саскачеванї і Альбертї, послів вибираних самими майже Русинами, але сї посли анї словечком нїколи не вступались за Русинів, за їх права і потреби. Що гірше, сї посли дїлають більше на шкоду чим на пожиток канадийских Русинів. Доказів на се не треба наводити. Кождий з нас се бачить власними очима.

Чиж канадийскі Русини навіть тут на чужинї не моглиб здобутись на своїх народних представителїв? Чи такі загально поважані, образовані і щирі робітники як Зварич в Альбертї, Путатий в Саскачеванї, Кирило Геник в Манїтобі не моглиб і не повинні би заступити інтереси руского населеня в висше наведених провінциях? Ми маємо тепер сотки образованих, статочних своїх людий в західній Канадї, які потрафилиб далеко лучше і красше заступити і оборонити своїх людий, чим досі вибирані ворожі нам чужинцї. „Нов. Край" дуже розумно взиває Русинів, щоби закинути сварки і лайки по ґазетах, щоби занехали всякі релїґійні і партийні спори, а взяли ся до орґанїзациї. Ми — пише „Нов. Край" — щиро бажаємо, щоби народна орґанїзация була одна і нерозлучна з нашою фармерскою орґанїзациєю „Товариством руских фармерів", бо в лучности наша сила і побіда.

Та сама ґазета довідуєсь з Віннїпеґа, що довголїтний іміґрацийний урядник, наш земляк Кирило Геник, зрезиґнував зі своєї урядової посади і посьвятить решту часу завідуваню свого майна у Віннїпеґу.

Семен Михайлюк, голова Читальнї ім. Тараса Шевченка в Ростернї, Дмитро Тацюк, секретар і Григорий Пігач запрошують доокола лежачих Русинів на аматорске представленє штуки в чотирох діях „Замрачений Сьвіт", яке відбуде ся в Сьвітлий понедїлок дня 24-го с. м.

— **В справі ювилейного збірника в честь Т. Шевченка** помістила київска „Рада" слїдуючу відозву: Вельми шановний Пане Редакторе! Не відмовте через Вашу поважану ґазету подати до відома громадяньства, авторів і редакций часописий про намір, який повстав серед гуртка українських письменників що до одного з засобів вшанованя памяти Т. Шевченка, сполученого з недавними ювилейними днями. Підчас сьвяткованя 50-ти річного ювилею з дня смерти великого поета в пресї майже всїх національностий російской імперії (не кажемо вже про українську), а також і в пресї закордонній — друкували ся статї, замітки, спогади, в яких так чи инакше осьвітлювала ся особа великого поета, єго житє, мотиви поезий, мистецький хист то що. В багатьох випадках зазначений материял представляє певну вартість і цїкавість, але, уміщений в періодичній пресї, — він засуджений на скоре забутє. Маючи все сказане на увазї, гурток українських письменників задумав видати на пошану памяти Т. Шевченка збірник, в який би увійшли більш цїнні материяли, опублїковані підчас ювилейних сьвят і дохід з продажи якого пішов би на памятник поетови. Але щоб гурток міг виконати можливо краще поставлене собі завданє, необхідна допомога як з боку шановних авторів і часописий, що писали і друкували статї в днї ювилею, так і з боку окремих громадян. Отже гурток і звертаєть ся сим листом з просьбою до всїх, хто спочуває справі виданя збірника — стати до такої допомоги як надсиланєм чисел ґазет та журналів з статями про Шевченка, так і надсиланєм перекладів статий, що друкувались в пресї ріжних національних Росиї і в закордонній пресї. Гурток ініціяторів просить не зважати на обсяг материялїв, а також просить на випадок, коли буде бракувати належних чисел ґазет чи журналів — надсилати хоч вказівки про те, що й де було надруковане (назва часописи, число, дата й місто, де часопись виходить). Щоб не затягувати справу виданя збірника, гурток ініціяторів мусить визначити останним реченцем для надсиланя материялів день 15. мая ст. ст. 1911 р. Надсилати материяли просимо на адресу: „Київ, В. Підвальна 6, редакция ґазети „Рада". для збірника. — З пошаною, від імени гуртка ініціяторів: *Л. Яновска, П. Понятенко.*

P. S. Просимо всї инші українські часописи, а також часописи великоруські, польскі і инші передрукувати сей наш лист.

Телеґрами.

Відень 19 цьвітня. Угорский президент мінїстрів конферував нинї зі своїми товаришами мінїстрами гонведів і скарбу що до будинку угорского мінїстерства а відтак конферував з угорским президентом мінїстрів. Ґр. Кін-Гедервари буде нинї о 2 год. на авдиенциї у Цїсаря.

Мехіко 19 цьвітня. В урядї справ заграничних управитель „хунти" (junta) мехіканьскої у Вашінґтонї порушив гадку застановленя воєнних кроків. Уряд справ заграничних відновів, що правительство дуже симпатично приймає таке предложенє.

Петербург 19 цьвітня. Презес ради мінїстрів Столипін виїхав на короткий час до Курляндиї, задержав однак управу справ урядових.

Птербург 19 цьвітня. Мінїстер справ внутрішних затвердив приписи о введеню земств в 6 західних ґуберніях.

Константинополь 19 цьвітня. На основі ради мінїстрів головний командант войск в Албанії видає відозву, взиваючу Малісорів, що втекли до Чорногори, щоби до 3 днів вернули, бо в противнім случаю будуть строго покарані.

Цїна збіжа у Львові.

дня 18-го цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·—	до	11·20
Жито	7·—	„	7·20
Овес	8·30	„	8·50
Ячмінь пашний	8·—	„	8·30
Ячмінь броварний	8·30	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	8·50	„	12·—
Вика	9·50	„	10·—
Бобик	8·—	„	8·30
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	80·—
Конюшина біла	85·—	„	105·—
Конюшина шведска	65·—	„	75·—
Тимотка	45·—	„	55·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Чернівець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·08, 5·58, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·09.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·09, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·43 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·18, 8·19, 11·19, 11·33.
До Чернівець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·35, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).